

Arrest

nr. 302 997 van 11 maart 2024
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 maart 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 27 februari 2024 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. SAKHI MIR-BAZ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 januari 2024 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming (VIB) in bij de Belgische overheden.

Een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek leerde dat verzoeker op 18 juli 2023 reeds een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Bulgaarse overheden.

Op 1 februari 2024 werd verzoeker gehoord in het kader van de toepassing van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening).

Op 5 februari 2024 richtten de Belgische overheden een verzoek tot terugname aan de Bulgaarse overheden.

Op 11 februari 2024 aanvaardden de Bulgaarse overheden de terugname op grond van artikel 18 (1) c van de Dublin III-Verordening.

Op 27 februari 2024 nam verweerder een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden akte. Ze luidt als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer ⁽¹⁾, die verklaart te heten⁽¹⁾:

naam: M. voornaam: W. geboortedatum: (x.x.)1996 geboorteplaats: Rodin nationaliteit: Afghanistan die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Bulgarije ⁽²⁾ toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)c van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer X verder de betrokkene, die staatsburger van Afghanistan is, diende op 29.01.2024 een verzoek om internationale bescherming in bij onze diensten. Hij legde daarbij een kopie van zijn Taskara voor, met nummer 11562805, afgegeven op 06.06.2004 (17.03.1383) in Afghanistan. De betrokkene stelt dat zijn originele Taskara werd afgenomen in Afghanistan door de vorige overheid. De betrokkene stelt naast zijn Taskara nooit andere identiteitsdocumenten gehad te hebben.

Zijn vingerafdrukken werden genomen en verzonden naar de centrale gegevensbank van Eurodac teneinde te worden vergeleken met de vingerafdrukken die in dat systeem met toepassing van artikel 9 en 14 van Verordening 603/2013 werden opgeslagen.

Dit onderzoek leidde tot een treffer die aantoonde dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen vanwege het indienen van een verzoek om internationale bescherming in Bulgarije op 18.07.2023 en in Zwitserland op 23.08.2023.

De betrokkene werd in verband met zijn verzoek om internationale bescherming gehoord op 01.02.2024. De betrokkene stelt religieus gehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. Zijn partner bevindt zich in Kunduz, Afghanistan en vergezelt de betrokkene niet in het verzoek om internationale bescherming in België. De betrokkene stelt een oudere en jongere broer in België te hebben. Verder stelt hij een meerderjarige maternale neef in Oostenrijk te hebben, die volgens hem erkend vluchteling is.

De betrokkene stelt Afghanistan verlaten te hebben op 20.08.2021 en door Pakistan naar Iran gereisd te zijn. Hij stelt daar tien dagen na zijn vertrek uit Afghanistan aangekomen te zijn en er ongeveer acht maanden verbleven te hebben. De betrokkene stelt drie à vier maanden na zijn vertrek uit Iran in Turkije aangekomen te zijn. Naar eigen zeggen verbleef hij er ongeveer een jaar in Istanbul. De betrokkene stelt vijf dagen na zijn vertrek uit Turkije aangekomen te zijn in Bulgarije. De Eurodac-resultaten tonen aan dat de betrokkene zijn vingerafdrukken er genomen werden op 18.07.2023. Hij verklaart er ongeveer vierentwintig dagen verbleven te hebben om vervolgens twee dagen in Servië te verblijven. Daarna verklaart de betrokkene een week in Bosnië verbleven te hebben. Volgens zijn verklaring reisde hij vervolgens door Kroatië, Slovenië en Italië naar Zwitserland. Volgens de Eurodac-resultaten werden zijn vingerafdrukken er genomen op 23.08.2023. Hij verklaart er vijf maanden verbleven te hebben om vervolgens door Frankrijk naar België te reizen. De betrokkene verklaart in België aangekomen te zijn op 28.01.2024.

Op 05.02.2024 werden de Bulgaarse en Zwitserse instanties gevraagd de betrokkene terug te nemen. Op 06.02.2024 ontvingen onze diensten een weigering van de Zwitserse instanties. Ze stellen dat de

Bulgaarse instanties de verantwoordelijkheid accepteerden voor het onderzoek van het verzoek van internationale bescherming van de betrokkene op 05.09.2023. Om die reden werd het verzoek om internationale bescherming

in Zwitserland als onontvankelijk verklaard. De Zwitserse instanties stellen dat ze een verlenging van de overdrachtstermijn bij de Bulgaarse instanties zullen vragen. Ze stellen om deze reden niet de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene te zijn. Op 12.02.2024 stemden de Bulgaarse instanties met toepassing van 18(1)c van Verordening 604/2013 in met de terugname van de betrokkene, die in Bulgarije gekend is als: X, °08.12.1998/Afghanistan. Ze verzoeken de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Sofia.

De betrokkene stelt dat hij verplicht zijn vingerafdrukken moest geven in Bulgarije en Zwitserland. De betrokkene stelt geen verzoek om internationale bescherming in Bulgarije ingediend te hebben.

Betreffende de bewering dat de betrokkene in Bulgarije en Zwitserland werd gedwongen tot het laten registreren van zijn vingerafdrukken benadrukken we dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Bulgaarse en Zwitserse autoriteiten.

De betrokkene stelt geen verzoek om internationale bescherming in Bulgarije ingediend te hebben. Hieromtrent merken we op dat de vergelijking van de vingerafdrukken van de betrokkene met de in de Eurodac-databank opgeslagen gegevens een resultaat type "1" met betrekking tot Bulgarije opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Dit toont aan dat de betrokkene internationale bescherming vroeg in Bulgarije.

Artikel 3(2) van Verordening 604/2013 stelt dat indien op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk is voor de behandeling ervan.

Voorafgaand aan zijn verzoek in België vroeg de betrokkene internationale bescherming in Bulgarije. Hij verliet het grondgebied van de lidstaten niet en is niet in bezit van een door een lidstaat afgegeven verblijfstitel. De Bulgaarse instanties erkennen ten overstaan van België hun verantwoordelijkheid en hun verplichting de betrokkene terug te nemen conform artikel 18(1)c van Verordening 604/2013.

Gelet op het bovenstaande zijn we van oordeel dat de verantwoordelijkheid ontegensprekelijk berust bij Bulgarije.

Verordening (EU) nr. 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen, waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben, en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C411/10 en C-493/10 dat niet wordt uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening (EG) nr. 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele

tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we erop dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de betrokkene in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat er in Bulgarije sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer mag worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

De Bulgaarse instanties stemden op 12.02.2024 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)c van Verordening (EU) nr. 604/2013: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht (...) c) een onderdaan van een derde land of een staatloze die zijn verzoek tijdens de behandeling heeft ingetrokken en die in een andere lidstaat een verzoek heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen".

Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2) : "Voor de in lid 1, onder c) bedoelde gevallen, indien de verantwoordelijke lidstaat de behandeling van een verzoek had gestaakt omdat de verzoeker het verzoek had ingetrokken voordat in eerste aanleg een beslissing ten gronde was genomen, zorgt die lidstaat ervoor dat de verzoeker gerechtigd is te verzoeken dat de behandeling van zijn verzoek wordt afgerond, of een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen dat niet wordt behandeld als een volgend verzoek als bedoeld in Richtlijn 2013/32/EU. In dergelijke gevallen zorgen de lidstaten ervoor dat de behandeling van het verzoek wordt afgerond".

Het akkoord conform artikel 18(1)c betekent dat het in Bulgarije ingediende verzoek als ingetrokken werd geregistreerd.

Conform artikel 18(2) zullen de Bulgaarse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn verzoek kunnen hervatten. De Bulgaarse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en afronden en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Bulgarije in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

We wijzen erop dat Bulgarije partij is bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Bulgaarse instanties het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven. Bulgarije onderwerpt beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Tijdens het persoonlijk gehoor op 01.02.2024 werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene stelt een verzoek om internationale bescherming in België ingediend te hebben omdat zijn broers zich in België bevinden. De betrokkene stelt zich te verzetten tegen een overdracht aan Bulgarije omdat hij stelt er geen verzoek om internationale bescherming ingediend te

hebben. Hij stelt dat hij er mishandeld werd door de autoriteiten en dat ze zijn neus hebben gebroken. Hij stelt dat ze dit deden toen hij probeerde de grens over te steken. Hij stelt dat hij geen telefoon had om er foto's van te maken. Hij stelt dat ze hem ook op het hoofd hebben geslagen en zijn spullen hebben afgenomen.

De betrokkene stelt een verzoek om internationale bescherming in België ingediend te hebben omdat zijn broers zich in België bevinden. Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke Lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere Lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Bulgarije verantwoordelijk werd voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene en dat Bulgarije België niet vroeg het verzoek van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We benadrukken hierbij dat de tussen betrokkene en zijn broers bestaande familierelatie niet onder de bepalingen valt van bovenstaande artikels, cfr. "kind, broer, zus of ouder". Het kan uiteraard aangenomen worden dat een integratie bevorderd kan worden door het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België te behandelen, toch weegt dit element niet zwaar genoeg om een afdoende afhankelijkheidsband aan te nemen of om desbetreffend over te gaan op een toepassing van artikel 16(1) van Verordening 604/2013.

We herhalen dat de vergelijking van de vingerafdrukken van de betrokkene met de in de Eurodac-databank opgeslagen gegevens een resultaat type "1" met betrekking tot Bulgarije opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Dit toont aan dat de betrokkene internationale bescherming vroeg in Bulgarije.

Hij stelt dat hij er mishandeld werd door de autoriteiten en dat ze zijn neus hebben gebroken. Hij stelt dat ze dit deden toen hij probeerde de grens over te steken. Hij stelt dat hij geen telefoon had om er foto's van te maken. Hij stelt dat ze hem ook op het hoofd hebben geslagen en zijn spullen hebben afgenomen. Betreffende een overdracht naar Bulgarije in het kader van Verordening 604/2013 verklaarde de betrokkene verder ook dat hij gedurende zijn verblijf in Bulgarije mishandeld werd door de autoriteiten. De betrokkene stelt dat ze zijn neus braken en hem op het hoofd geslagen hebben. Hij stelt geen telefoon gehad te hebben om er foto's van te maken. Verder stelt hij dat ze zijn spullen afnamen. Echter benadrukken we dat betrokkene hierbij tevens ook verklaarde dat dit incident plaatsvond in de context van de registratie van zijn vingerafdrukken in Bulgarije en het proberen oversteken van de Bulgaarse grens. Verder wensen we ook op te merken dat betrokkene deze verklaring niet verder aanduidde aan de hand van concrete verklaringen en tevens geen enkel begin van bewijs over deze verklaringen aanbracht. Verder laat de betrokkene in het ongewisse of het een eenmalig incident betrof of dat hij vaker werd geslagen. De betrokkene geeft zelf aan dat de vermeende feiten zich afspeelden binnen de context van de grenscontrole, waar personen zich met alle macht pogen te onttrekken aan controle en registratie en snel willen verder trekken. Dit wordt ook geduid door de verklaringen van betrokkene dat hij geen vrije keuze had om zijn vingerafdrukken te laten registreren wat tevens ook aantoonde dat betrokkene enige vorm van verzet toonde tegen de verplichte registratie van zijn vingerafdrukken in Bulgarije. Binnen deze context kan het gebruik van dwang in bepaalde omstandigheden gerechtvaardigd zijn. Artikel 3 van het EVRM waarborgt het recht op onaantastbaarheid van het lichaam en de lichamelijke integriteit en het geweldsmonopolie van de politie staat in delicaat evenwicht met deze individuele grondrechten. Van de politie mag derhalve worden verwacht dat geweld slechts wordt toegepast binnen de grenzen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid. Dit impliceert onder meer dat het gebruik van dwang of geweld evenredig moet zijn met het te bereiken doel en moet worden overwogen of het doel niet met een ander minder ingrijpend middel kan worden bereikt. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat de bovenvermelde fundamentele beginselen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid in het geval van de betrokkene door de Bulgaarse instanties met voeten werden getreden. Verder wijzen we er op dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Bulgaarse instanties, een klacht kon indienen bij

de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties. We wensen te verwijzen naar het in 2023 geactualiseerde AIDA-rapport over de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Bulgarije (Iliana Savova, Director, Refugee and Migrant Legal Programme, Bulgarian Helsinki Committee, "Asylum Information Database – Country Report: Bulgaria – 2022 update", laatste update 21.04.2023), dat in het kader van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" werd gepubliceerd. Het rapport is te vinden op <https://asylumineurope.org/reports/country/croatia/> en een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene.

Verder wensen we te verwijzen naar de factsheet "Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Bulgaria" die door de Bulgaarse autoriteiten op 20.04.2023 werd opgesteld en die eind april 2023 op de website van de EUAA werd gepubliceerd. Deze factsheet kwam op Europees niveau tot stand in het kader van de Roadmap for improving the implementation of transfers under the Dublin III Regulation, die op 29.11.2022 in het Strategisch Comité immigratie, grenzen en asiel (SCIFA) van de Raad van de Europese Unie werd bekrachtigd. In de roadmap werd vastgesteld dat er behoefte is aan objectieve en neutrale informatie inzake opvang- en detentieomstandigheden en de asielpcedure in de lidstaten, die gebruikt kan worden als referentie bij transferbesluiten en in het kader van beroepsprocedures voor de nationale rechter. Om aan deze behoefte te voldoen, stelden de Europese Commissie en het EUAA gezamenlijk een template op aan de hand waarvan de lidstaten relevante informatie kunnen verstrekken over de toepasselijke rechtsbepalingen en de praktische uitvoering ervan. De reikwijdte van het document beperkt zich tot de regelgeving en voorwaarden die van toepassing zijn voor verzoekers om internationale bescherming en andere personen die in het kader van de Dublinverordening aan een andere lidstaat worden overgedragen. De factsheet is te vinden op <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/dublin-procedure> en een kopie ervan wordt toegevoegd aan het administratief dossier. We benadrukken dat het om een actueel document gaat dat regelmatig zal worden bijgewerkt door de Bulgaarse autoriteiten.

Tot slot verwijzen we ook naar een verslag van een werkbezoek van onze diensten aan het Bulgaarse Agentschap voor Vluchtelingen (SAR) op 09.02.2023. Het bezoek had als doel de contacten met de Bulgaarse autoriteiten inzake Dublin te bevorderen en aanvullende informatie te bekomen betreffende de toegang tot de procedure en de opvangvoorzieningen na een overdracht onder de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 (verslag wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Verzoekers die aan Bulgarije worden overgedragen in het kader van de Dublinprocedure worden in het algemeen niet met obstakels geconfronteerd wat toegang tot het grondgebied betreft. Voorafgaand aan de overdracht brengt het SAR (het State Agency for Refugees, het voor de opvang verantwoordelijke agentschap) de grenspolitie op de hoogte van de overdracht en van de plaats waar de persoon moet worden opgevangen. Als er een lopende procedure om internationale bescherming is of de procedure werd stopgezet omdat de persoon was verdwenen, wordt de betrokkene overgebracht naar een SAR-opvangcentrum. Als er na een onderzoek ten gronde reeds een definitieve beslissing werd genomen, kan de betrokkene na overdracht naar een detentiefaciliteit worden overgebracht. Personen in deze situatie worden dan als illegale migranten beschouwd (AIDA-rapport, blz. 46, 71). Als de procedure om internationale bescherming van een persoon werd stopgezet omdat hij was verdwenen, en deze persoon later wordt overgedragen aan Bulgarije in het kader van de Dublinprocedure, moet de procedure worden heropend, tenzij er nog geen beslissing ten gronde in absentia werd genomen (AIDA-rapport, blz. 45, 71). Personen die aan Bulgarije worden overgedragen en van wie de procedure kan worden heropend, worden doorgaans ondergebracht in opvangcentra op hun verzoek en afhankelijk van de bezettingsgraad van de centra (AIDA-rapport, blz. 71). Indien een persoon verdween en de procedure in Bulgarije werd stopgezet, zoals het geval kan zijn bij personen die in het kader van de Dublinprocedure worden overgedragen aan Bulgarije, kan de materiële opvang worden ingetrokken (AIDA-rapport, blz. 72-73). Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/33/EU, de Opvangrichtlijn, en meer bepaald artikel 20(1)a van deze richtlijn, erin voorziet dat lidstaten materiële opvangvoorzieningen in uitzonderlijke en naar behoren gemotiveerde gevallen kunnen intrekken indien een verzoeker de door de bevoegde instanties vastgestelde verblijfplaats verliet zonder deze instanties op de hoogte te stellen. We zijn van oordeel dat een dergelijke maatregel niet kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De directie van de opvangcentra beslist of een persoon al dan niet opvang krijgt en de betrokkene kan tegen een weigering beroep aantekenen en kan daarbij rechtsbijstand krijgen (AIDA-rapport, blz. 72-73). Volgens de factsheet van de Bulgaarse autoriteiten wordt bij een overdracht op basis van een overnameakkoord de procedure om internationale bescherming gestart vanaf de registratie van de persoon. De registratie kan plaatsvinden op de luchthaven bij aankomst of in een SAR-opvangcentrum. Bij een overdracht op basis van een terugnameakkoord wordt de procedure heropend wanneer de verzoeker daarom vraagt. Er wordt geen noemenswaardige vertraging gemeld bij registratie (factsheet, blz. 6; verslag werkbezoek, blz. 4).

Overdrachten vinden uitsluitend plaats via de luchthaven van Sofia (verslag werkbezoek, blz. 6). Verzoekers krijgen bij aankomst in Bulgarije na overdracht schriftelijke informatie van de politie over toegang tot de procedure (factsheet, blz. 7). Na overdracht worden de verzoekers er door de grenspolitie schriftelijk van in kennis gesteld dat zij zich naar het registratie- en opvangcentrum van het SAR in Sofia moet begeven om opvang te krijgen en met het oog op verdere stappen voor de procedure om internationale bescherming (factsheet, blz. 1). De Bulgaarse autoriteiten gaven in hun in april 2023 gepubliceerde factsheet uitdrukkelijk aan dat alle verzoekers die in het kader van de Dublinverordening aan Bulgarije worden overgedragen, worden ondergebracht in het opvangcentrum in Sofia (factsheet, blz. 1). Er wordt door de Bulgaarse autoriteiten geen melding gemaakt van capaciteitsproblemen. We merken op dat eind 2022 in het opvangcentrum van Sofia, waar verzoekers na overdracht naartoe worden gebracht, slechts 1047 van de 2060 opvangplaatsen bezet waren (AIDA-rapport, blz. 75), en de bezetting derhalve ver onder de maximumcapaciteit van het opvangcentrum lag. In het AIDA-rapport wordt gesteld dat overbevolking in de opvangcentra kon worden vermeden doordat veel Afghanen, die de tweede grootste groep verzoekers vormen, niet in Bulgarije blijven, maar doorreizen (AIDA-rapport, blz. 14). In het rapport wordt gesteld dat de erkenningsgraad voor deze groep verzoekers stijgt (AIDA-rapport, blz. 66) en dit in de toekomst tot capaciteitsproblemen inzake opvang zou kunnen leiden (AIDA-rapport, blz. 14). De aanname dat Afghaanse verzoekers er in de toekomst meer voor zouden kunnen kiezen om in Bulgarije en derhalve in het Bulgaarse opvangnetwerk te blijven is louter hypothetisch en een dergelijke ontwikkeling werd tot op heden nog niet vastgesteld. Ondanks een hogere beschermingsgraad voor Afghaanse verzoekers in 2022 (49%) bleef de overgrote meerderheid van hen (95%) Bulgarije verlaten (AIDA-rapport, blz. 66).

Volgens het AIDA-rapport werd de afgelopen jaren door het SAR meegedeeld dat de opvangcapaciteit 5160 plaatsen bedroeg. In december 2022 heeft de nieuwe directie van het agentschap meegedeeld dat de daadwerkelijke capaciteit 3931 plaatsen bedraagt, aangezien de overige plaatsen niet geschikt zijn (AIDA-rapport, blz. 14). Van de 3931 geschikte plaatsen waren er in december 2022 2412 ingenomen, d.w.z. 61% (AIDA-rapport, blz. 79). Het AIDA-rapport meldt dat kwetsbare personen steeds toegang hebben tot voeding en opvang en dat voor de overige verzoekers deze toegang afhankelijk is van de capaciteit en beschikbaarheid (AIDA-rapport, blz. 45). SAR-deskundigen maken gebruik van bepaalde tools ten behoeve van kwetsbare personen en maken in dat verband onder meer gebruik van richtlijnen van het EUAA (factsheet, blz. 3-4). Uit het rapport blijkt dat de opvangcapaciteit onder druk kan komen te staan door het hoge aantal aankomsten in het land, maar dat veel personen Bulgarije verlaten en naar andere landen doorreizen (AIDA-rapport, blz. 15).

De Bulgaarse wetgeving bepaalt dat verzoekers toegang moeten hebben tot opvang vanaf hun registratie door het SAR. Het AIDA-rapport verduidelijkt in welke procedures het recht van opvang van toepassing is en verduidelijkt dat bij een volgend verzoek en voor personen voor wie in Bulgarije een Dublinonderzoek loopt (waarbij Bulgarije nagaat of een andere lidstaat verantwoordelijkheid draagt), niet wordt voorzien in toegang tot materiële opvangvoorzieningen. Er wordt echter op geen enkele wijze aangegeven dat personen die in het kader van de Dublinprocedure aan Bulgarije worden overgedragen, als categorie systematisch worden uitgesloten van de opvang (AIDA-rapport, blz. 69-70). Dat de toegang tot door de overheid geregelde voeding en opvang enkel gewaarborgd zou zijn voor kwetsbare verzoekers (blz. 45), impliceert onzes inziens niet dat personen die geen kwetsbaar profiel hebben systematisch geen toegang zouden krijgen tot opvang en er moet worden aangenomen dat zij bij overdracht risico lopen van een behandeling die een schending vormt van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. In het AIDA-rapport wordt vermeld dat er in 2022 grote moeilijkheden werden gerapporteerd om niet-kwetsbare verzoekers na overdracht in een opvangcentrum onder te brengen. Als redenen werden hiervoor het hogere aantal aankomsten en de verminderde opvangcapaciteit genoemd (blz. 46). We merken op dat in het AIDA-rapport meermaals wordt aangegeven dat er geen sprake was van overbevolking in de opvangcentra en dat veel personen die in Bulgarije aankomen snel doorreizen (blz. 14, 15, 71, 75, 76, 79). Ook in de factsheet van de Bulgaarse autoriteiten wordt geen melding gemaakt van capaciteitsproblemen op het gebied van opvang. Het aantal overdrachten aan Bulgarije is beperkt: volgens het AIDA-rapport werden in 2022 202 personen aan Bulgarije overgedragen (blz. 45). Er wordt niet aangegeven bij hoeveel overdrachten de betrokkenen geen toegang kregen tot de materiële opvangvoorzieningen. We stellen vast dat op basis van de genoemde bronnen op geen enkele wijze kan worden vastgesteld dat personen die in het kader van de Dublinverordening aan Bulgarije worden overgedragen, systematisch de toegang tot opvang wordt ontzegd. We merken ook op dat de informatie met betrekking tot capaciteitsproblemen bij de opvang van personen die in het kader van de Dublinverordening aan Bulgarije worden overgedragen afkomstig is uit een document van het SAR van 26.02.2023. Het feit dat het SAR dit op 26.02.2023 rapporteerde impliceert niet dat deze informatie op het ogenblik van de rapportage nog actueel was. Er wordt duidelijk gesteld dat de rapportage betrekking had op het jaar 2022. Er kan niet zonder meer worden aangenomen dat de situatie medio 2023 nog hetzelfde zou zijn, des te meer daar de Bulgaarse autoriteiten in de factsheet van april 2023 expliciet hebben

aangegeven dat alle personen die aan Bulgarije worden overgedragen naar het opvangcentrum in Sofia worden gebracht (factsheet, blz. 1).

. Het State Agency for Refugees (SAR) is de verantwoordelijke instantie voor opvang. De Bulgaarse wetgeving bepaalt dat verzoekers toegang moet hebben tot opvang vanaf hun registratie door het SAR. Het recht van opvang is van toepassing op verzoekers in de Dublin-, versnelde en gewone procedure (AIDA-rapport, blz. 69). De opvangomstandigheden in Bulgarije blijven bijzonder moeilijk op het gebied van infrastructuur en materiële opvangomstandigheden. Het rapport stelt dat in sommige gevallen basisvoorzieningen ontbreken, onder meer met betrekking tot hygiëne (AIDA-rapport, blz. 15). Verzoekers krijgen bij aankomst in het opvangcentrum bedlinnen en een pakket voor persoonlijke verzorging (factsheet, blz. 1). In het rapport wordt aangegeven dat sinds mei 2022 alle opvangcentra op regelmatige basis worden gedesinfecteerd (AIDA-rapport, blz. 15, 77). Sinds 2022 worden per dag drie maaltijden uitgedeeld aan de verzoekers. Klachten over de kwantiteit en kwaliteit van het voedsel komen regelmatig voor (AIDA-rapport, blz. 72). De veiligheid in de opvangcentra is een groot punt van zorg. In dat verband stelt het rapport dat de Bulgaarse autoriteiten in 2022 hun inspanningen hebben opgevoerd om de veiligheid in de opvangcentra te verbeteren. Zo voert het SAR sinds 2022 maandelijks veiligheidscontroles uit en zorgt het ook voor gerichte controles in geval van specifieke klachten (AIDA-rapport, blz. 78). In 2022 heeft de nieuwe directie van het SAR duidelijkheid verschaft over het werkelijke aantal plaatsen dat geschikt wordt geacht voor opvang (AIDA-rapport, blz. 14).

Het rapport maakt melding van problemen in verband met de toegang tot de procedure aan de Bulgaarse grens, grootschalige pushbacks en fysiek en verbaal geweld aan de grens (AIDA-rapport, blz. 12). In 2022 heeft het Bulgaarse Helsinki Committee met financiering van de UNHCR wekelijks monitoringsbezoeken gebracht aan de Turkse grens en ad-hoc bezoeken gehouden op de luchthaven van Sofia (AIDA-rapport, blz. 27). Er kan niet worden ontkend dat er zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd. Dit leidt ons inziens echter niet tot de conclusie dat de Bulgaarse procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013, en dat verzoekers die in het kader van die verordening aan Bulgarije worden overgedragen systematisch het risico lopen aan dergelijke situaties te worden blootgesteld en in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie terecht te komen. We wijzen erop dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die geenszins te vergelijken is met de situatie van personen die het voorwerp kunnen uitmaken van pushbacks en teruggedrijvingen: de betrokkene zal overeenkomstig de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen, nadat de Bulgaarse instanties daarmee instemden. De betrokkene zal naar Bulgarije terugkeren in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

De toegang tot de procedure verloopt zeer moeilijk aan de grens. Slechts een heel klein percentage heeft rechtstreeks toegang tot de procedure en opvang zonder eerst in detentie te worden geplaatst. Duidelijke verbetering is wel waargenomen bij de registratie van verzoeken om internationale bescherming op het grondgebied van personen die zich rechtstreeks aan een SAR-centrum aanmelden. In het verleden werd in dergelijke situaties registratie van het verzoek geweigerd (AIDA-rapport, blz. 12, 30).

De duur van de procedure is in 2022 teruggelopen naar 6 maanden en de gemiddelde duur genomen over het jaar bedroeg 3 tot 6 maanden. De algemene termijn van zes maanden om een beslissing te nemen over een verzoek werd geen enkele keer overschreden (AIDA-rapport, blz. 31). Het rapport stelt verder dat de normen tijdens de procedure en de kwaliteit van de procedure erop vooruit zijn gegaan, waardoor de erkenningsgraden zijn gestegen (AIDA-rapport, blz. 13). Tegen een negatieve beslissing kan opschortend beroep worden aangetekend binnen de 14 dagen, bij de regionale bestuurlijke rechtbanken, en in de praktijk blijkt deze termijn voldoende voor verzoekers om rechtsbijstand in te winnen en een beroep voor te bereiden en in te dienen (AIDA-rapport, blz. 36). Het Agentschap verstrekt informatie aan de verzoekers hoe en waar zij rechtsbijstand kunnen bekomen (verslag werkbezoek, blz. 6). De effectiviteit van de rechterlijke toetsing is sterk verbeterd (AIDA-rapport, blz. 37). In het AIDA-rapport wordt melding gemaakt van moeilijkheden met betrekking tot onder meer de betekening van convocaties voor het gehoor en de kwaliteit van het gehoor (AIDA-rapport, blz. 3334). Er kan echter niet worden vastgesteld dat het om systematische tekortkomingen gaat.

Volgens het AIDA-rapport zijn er in de praktijk tolken beschikbaar voor het gehoor (AIDA-rapport, blz. 33). De Bulgaarse wetgeving voorziet in de verplichte aanwezigheid van een tolk bij het gehoor en de mogelijkheid is aanwezig om een interviewer van hetzelfde geslacht te vragen. Het rapport stelt dat er ook in 2022 aanhoudende problemen waren in verband met de beschikbaarheid van de tolken en de kwaliteit van de vertolking. Voor sommige talen zijn er te weinig tolken beschikbaar (AIDA-rapport, blz. 34). Dit betekent echter niet dat verzoekers systematisch geen toegang zouden hebben tot een tolk. De Bulgaarse autoriteiten verklaarden tijdens het werkbezoek van onze diensten dat in elke fase van de procedure in bijstand door een tolk wordt voorzien, indien de betrokkene dat wenst. Ook in geval van minder frequente

talen wordt naar een tolk gezocht. Personen die als tolk wensen te werken, kunnen inschrijven op een aanbesteding en dienen daarbij aan de vereisten van de opdrachtgever te voldoen. De tolken sluiten een contract af met het SAR en er werd bijvoorbeeld een contract afgesloten met een extern vertaalbureau. In de periode van het bezoek van onze diensten werd een nieuwe aanbesteding voor vertaalbureaus gepubliceerd. Sinds 01.03.2022 is ook een aantal tolken via EUAA aan het werk. Indien voor een bepaalde taal geen tolk kan worden gevonden, ook niet via het vertaalbureau, nemen de Bulgaarse autoriteiten contact op met het EUAA. De opleiding van tolken gebeurt ook via EUAA en werd mede gefinancierd door de 'Norwegian Financial Mechanism 2014-2021' (verslag werkbezoek, blz. 6).

Verzoekers kunnen vanaf drie maanden na het indienen van hun verzoek om internationale bescherming werken. Verzoekers kunnen een vergunning krijgen die toegang geeft tot verschillende soorten van arbeid en sociale voordelen, zoals werkloosheidsbegeleiding. In de wet is ook bepaald dat verzoekers toegang hebben tot beroepsopleiding. Door de taalbarrière en de moeilijke economische situatie in het land is het in de praktijk echter moeilijk voor verzoekers om werk te vinden (AIDA-rapport, blz. 79-80).

Verzoekers kunnen in detentie worden geplaatst ten behoeve van de procedure. Deze praktijk is echter beperkt: in 2022 werden slechts 39 verzoekers in deze context in detentie geplaatst. Verzoekers worden in de meeste gevallen na het doen van hun verzoek in detentie geplaatst totdat de persoonlijke registratie heeft plaatsgevonden. De meeste personen dienen een verzoek om internationale bescherming in vanuit detentiecentra (AIDA-rapport, blz. 87-88). De wet bepaalt dat binnen de drie dagen registratie moet plaatsvinden en er worden geen noemenswaardige vertragingen gerapporteerd op dit gebied. Verzoekers worden in deze context doorgaans na zes werkdagen of vier kalenderdagen vrijgelaten uit detentie, wat een kleine daling inhoudt tegenover 2021 AIDA-rapport, (AIDA-rapport, blz. 29). De directie van de gesloten centra controleren maandelijks of de gronden voor vasthouding nog aanwezig zijn (factsheet, blz. 9).

De betrokkene stelt veel pijn aan zijn linkervoet te hebben. Hij verklaart nog geen dokter in België gezien te hebben en geen medische documenten meegenomen te hebben. Er zijn tot op heden geen medische documenten of andere objectieve elementen aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van de betrokkene een overdracht aan Bulgarije zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Bulgarije niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Bulgarije van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België.

De Bulgaarse nationale wetgeving voorziet in toegang tot dringende medische hulp voor verzoekers. Verzoekers hebben recht op dezelfde gezondheidszorg als eigen onderdanen. In de praktijk ondervinden verzoekers, net als de Bulgaarse bevolking, problemen bij de toegang tot gezondheidszorg, door de povere staat van het Bulgaarse stelsel voor gezondheidszorg, dat met aanzienlijke materiële en financiële tekorten wordt geconfronteerd. Personen die in het kader van de Dublinprocedure aan Bulgarije worden overgedragen, kunnen worden geconfronteerd met vertraging bij de toegang tot het stelsel voor gezondheidszorg na heropening van hun verzoek. In alle opvangcentra wordt in medische basiszorgen voorzien, maar de omvang van deze zorgen hangt af van de beschikbaarheid van dienstverleners. Er is eigen medisch personeel aanwezig of er wordt doorverwezen naar lokale spoeddiensten (AIDA-rapport, blz. 81). Caritas heeft samen met Unicef een mobiele eenheid opgericht met een verpleegster die gezondheidsadvies en medische basiszorgen biedt, en voor een ziekenwagen gezorgd voor vervoer naar faciliteiten voor gezondheidszorg (AIDA-rapport, blz. 81-82). Verzoekers ondergaan een medisch onderzoek bij hun registratie. Bij deze eerste medische controle wordt nagegaan of zij bijzondere behoeften hebben en tot een kwetsbare groep behoren. Personen die geen recht meer hebben op opvang, blijven wel recht hebben op kosteloze gezondheidszorg tijdens hun procedure (factsheet, blz. 2). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Bulgarije een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

In verband met gezondheid wensen we ook te verwijzen naar artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van over te dragen personen, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van de betrokkenen kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in dit geval kan de nodige informatie betreffende gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring ("common health certificate"), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet

aannemelijk dat de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien. Verder verwijzen we in dit verband ook naar rechtspraak van het EHRM waarin wordt bevestigd dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië).

Verder merken we betreffende het arrest Hof van Justitie in zaak PPU C.K. v. Slovenië (C-578-16, 16.02.2017) op dat hierin wordt gesteld dat het niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. We wensen echter te benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat er sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken asielzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door de in de Dublin III-verordening bedoelde voorzorgsmaatregelen te treffen. We merken op dat er in dit geval geen sprake kan zijn van een onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand bij overdracht aan Bulgarije en dat er in de vorm van het "common health certificate" kan worden voorzien in de nodige voorzorgsmaatregelen.

Gelet op de voorgaande vaststellingen en overwegingen dient te worden besloten dat in de gegeven omstandigheden een overdracht van de betrokkene aan Bulgarije niet een niveau van hardheid en ernst vertoont om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Bulgarije een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan de Bulgaarse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)c van Verordening (EU) nr. 604/2013. De betrokkene is niet in het bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽³⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de Bulgaarse autoriteiten ⁽⁴⁾.

Naam en hoedanigheid, datum, handtekening en stempel van de overheid

Brussel, 27.02.2024

De gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie"

2. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voor zover ze ontvankelijk is.

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, er sprake moet zijn van een uiterst dringende noodzakelijkheid, een ernstig middel en een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

Verzoeker bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet.

In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Er zijn geen gegevens die dit dringend karakter onderuit halen. Integendeel verzoekers overdracht naar Bulgarije is voorzien op 12 maart 2024.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat in casu dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het, gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing en a fortiori tot de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan.

In een enig middel werpt verzoeker de schending op van:

*“Artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) ; Artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie;
Artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie - de materiele motiveringsplicht / het zorgvuldigheidsbeginsel”.*

Verzoeker betoogt als volgt :

“Artikel 3 van het EVRM stelt dat: Verbod van foltering

Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stelt dat:

Het verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen De bepaling van artikel 3 EVRM bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke en vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer.

Volgens de vaste rechtspraak van het EHRM heeft artikel 3 van het EVRM een absoluut karakter (EHRM 21 januari 2011, MSS/Belgie en Griekenland, S 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering van een kandidaat-vluchteling door Lidstaat naar een andere Lidstaat in toepassing van de Dublin II —verordening een probleem ten aanzien van artikel 3 EVRM kan opleveren .

Het EHRM heeft bij gevolg geoordeeld dat een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan worden gesteld, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat een kandidaat—vluchteling in het land van bestemming een ree el gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting om de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijzen (EHRM 4 december 2008, Y. / Rusland S 75 ;EHRM 26 april 2005, Mu slim/Turkije, S 66; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385) .

Verzoeker meent dat uit de houding van de Bulgaarse politie in praktijk blijkt dat deze ernstige aanwijzingen aanwezig zijn.

Het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van (niet—EU) vreemdelingen naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van (niet —EU) vreemdelingen (EHRM 4 december 2008,

Y. / Rusland, S 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, S 128—129; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons. / Verenigd Koninkrijk, S 108 in fine RVV 22 november 2011 (arrest nr. Voor het onderzoek van de algemene situatie in een Land waarnaar de kandidaat-vluchteling wordt verwijderd, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens (EHRM 21 januari 2011, M. S. S. / België en Griekenland, S 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, EHRM 26 april 2005, Mu slim/Turkije, S 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, S 99-100 RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70. 385)).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoonbaar dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, S 132; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70. 385)).

In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij andere bijzondere kenmerken bewijst die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien hierdoor de bescherming van artikel 3 van het EVRM illusoir zou worden.

Om de bescherming van artikel 3 van het EVRM te laten gelden kan men zich baseren op elementen in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het Land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (EHRM 4 december 2008, Y. / Rusland, S 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, S 148 ; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70. 385).

Bovendien dient te worden vermeld dat er op de Dienst Vreemdelingenzaken een onderzoeksplicht rust om zich er van te verzekeren dat haar beslissingen niet strijdig zijn met artikel 3 EVRM.

Verweerder heeft nagelaten om dit te doen.

Verzoeker wenst te verwijzen naar de volgende landeninfo om aan te tonen hoe barbaars de Bulgaarse politie en asielinstantie te werk gaat met de Afghaanse asielzoekers:

20 March 2023 | USDOS – US Department of State (Author)

Bulgaria

Annual report on human rights in 2022

2022 Country Report on Human Rights Practices: Bulgaria (Periodical Report, English)

In May Human Rights Watch accused authorities of “beating, robbing, stripping, and using police **dogs to attack Afghan and other asylum seekers and migrants, then pushing them back to Turkey** without any formal interview or asylum procedure.” In June the NGO Wings reported receiving at least 150 reports of pushbacks during meetings with migrants in Turkey in May.

<https://www.ecoi.net/en/document/2089461.html>

March 2023 | Refugee and Migrant Legal Programme, Bulgarian Helsinki Committee (Author), published by ECRE – European Council on Refugees and Exiles Bulgaria Country report on the asylum procedure, reception conditions and detention of asylum seekers Country Report: Bulgaria; 2022 Update (Periodical Report, English) Country report on the asylum procedure, reception conditions and detention of asylum seekers Länderbericht zum Asylverfahren, Aufnahmebedingungen und Haft für Asylsuchende <https://bit.ly/3rVTT33> [https://bit.ly/3rVTT33] 20 Asylum Procedure A. General 1. [...] See Article 31(7) recast Asylum Procedures Directive. 77 Accelerating the processing of specific caseloads as part of the regular procedure. 78 Labelled as “accelerated procedure” in national law. See Article 31(8) recast Asylum Procedures Directive. 79 Article 2(3) LAR. [...] Under existing legal provisions, 147 while SAR can in fact detain asylum seekers pending the asylum procedure, it has the power to do so solely in closed SAR reception centres. Since 2015, SAR began to carry out registrations and asylum procedures in MOI immigration detention centres instead. [...] In the past the SAR usually suspended asylum procedures when asylum seekers had left Bulgaria before their procedures were completed. After the amendments of the law in 2020, the SAR obtained the right to directly terminate (discontinue) the asylum procedure in such cases without passing through a stage of suspension. [...] <https://bit.ly/3eCAxgq> [https://bit.ly/3eCAxgq]

<https://asylumineurope.org/reports/country/bulgaria/asylum-procedure/differential-treatment-specific-nationalities-procedure/>

<https://asylumineurope.org/reports/country/bulgaria/asylum-procedure/differential-treatment-specific-nationalities-procedure/>

<https://asylumineurope.org/reports/country/bulgaria/asylum-procedure/differential-treatment-specific-nationalities-procedure/>

https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2023/03/AIDA-BG_2022update.pdf

Verzoeker wenst verder te verwijzen naar het volgende rapport:

Certain applicants, such as those coming from Afghanistan and Türkiye, were treated discriminatory and their cases were overwhelmingly considered as manifestly unfounded, which resulted in extremely low recognition rate (pg. 13)

The Administrative Court of Freiburg cancelled transfers of Afghan nationals to Bulgaria due the fundamental deficiencies in the asylum procedure specifically relating to Afghan nationals (extremely low recognition rates, discrimination, and the use of Turkey as a safe third country) , and systemic deficiencies in general covering all aspects of the Bulgarian asylum system which entailed risk of violations of article 3 ECHR and 4 EU Charter for any individual. (p. 47) 27 March 2023 | AI – Amnesty International (Author) Bulgaria

Report on the human rights situation covering 2022

Amnesty International Report 2022/23; The State of the World's Human Rights; Bulgaria 2022

(Periodical Report, English)

Media freedom further deteriorated as journalists were subjected to threats, intimidation and abusive litigation. Migrants and asylum seekers faced pushbacks. Domestic violence increased. Courts found discrimination against Roma during riots in 2019. People with disabilities faced persistent discrimination.

<https://www.ecoi.net/en/document/2089428.html>

Verweerster verzwijgt in haar beslissing deze feiten.

Uw Raad ziet dat verzoeker bij zijn terugkeer naar Bulgarije weinig kans maakt om internationale bescherming te krijgen.

Het terugname verzoek van verzoeker is op grond van artikel 18(1) c van de dublin verordening aanvaard. Maar verzoeker heeft zijn twijfels over opvang.

Verzoeker meent dat hij zich nooit in zijn leven in een land kan vestigen waarin hij als een dier behandeld is.

Verzoeker heeft onherstelbare trauma opgelopen door deze slagen en verwondingen. Verzoeker heeft daarom de moreel en materiele steun van zijn broer nodig.

Verzoeker verwijst naar zijn dossier waarin in de pagina 'VI kwetsbaarheden' ja aangeduid is door de DVZ.

Dezelfde DVZ houdt dan geen rekening met deze kwetsbaarheid en geeft hem een bevel om terug te keren naar Bulgarije.

De broer van verzoeker verzoekt uitdrukkelijk de Belgische overheid om zich verantwoordelijke te verklaren voor de behandeling van deze asielaanvraag. (stuk 2 – brief van deze broer met een kopie van zijn ID kaart)

Verzoeker broer heeft Belgische nationaliteit en verzoeker meent dat België beter geplaatst is om zijn asioldossier te behandelen dan een land die hem als een dier behandeld heeft.

Verweerder heeft nagelaten om de beslissing op een correcte wijze te motiveren en deze zaak zorgvuldig te onderzoeken.

Verzoeker zal onderworpen worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM, door op straat te belanden."

De Raad leest in het verzoekschrift geen uitleg over de wijze waarop artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) geschonden werd door de bestreden akte.

Dit middelonderdeel is derhalve onontvankelijk.

Verzoeker werpt op dat op verweerder een onderzoeksplicht rust om zich er van te verzekeren dat haar beslissingen niet strijdig zijn met artikel 3 EVRM en dat verweerder "nagelaten heeft dit te doen". Dit betoog mist echter manifest feitelijke grondslag, gezien de uitgebreide overwegingen die in verband met voormelde bepaling/ artikel 4 van het Handvest kunnen gelezen worden in de bestreden akte.

Eerste concrete kritiek van verzoeker is dat landeninformatie aantoonde hoe de Bulgaarse autoriteiten aan hun buitengrenzen hardhandige pushbacks uitvoeren.

Verweerder is blijken de bestreden akte echter niet blind geweest voor deze pushbacks en heeft hierover het volgende gesteld in de bestreden akte, waarbij hij steunt op "het in 2023 geactualiseerde AIDA-rapport over de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Bulgarije (Iliana Savova, Director, Refugee and Migrant Legal Programme, Bulgarian Helsinki Committee , "Asylum Information Database – Country Report: Bulgaria – 2022 update", laatste update 21.04.2023), dat in het kader van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" werd gepubliceerd" en waarvan hij de hyperlink verstrekt:

"Het rapport maakt melding van problemen in verband met de toegang tot de procedure aan de Bulgaarse grens, grootschalige pushbacks en fysiek en verbaal geweld aan de grens (AIDA-rapport, blz. 12). In 2022 heeft het Bulgaarse Helsinki Committee met financiering van de UNHCR wekelijkse monitoringsbezoeken

gebracht aan de Turkse grens en ad-hoc bezoeken gehouden op de luchthaven van Sofia (AIDA-rapport, blz. 27). Er kan niet worden ontkend dat er zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd. Dit leidt ons inziens echter niet tot de conclusie dat de Bulgaarse procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013, en dat verzoekers die in het kader van die verordening aan Bulgarije worden overgedragen systematisch het risico lopen aan dergelijke situaties te worden blootgesteld en in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie terecht te komen. We wijzen erop dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die geenszins te vergelijken is met de situatie van personen die het voorwerp kunnen uitmaken van pushbacks en teruggedrijvingen: de betrokkene zal overeenkomstig de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen, nadat de Bulgaarse instanties daarmee instemden. De betrokkene zal naar Bulgarije terugkeren in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

(...)

De Bulgaarse autoriteiten gaven in hun in april 2023 gepubliceerde factsheet uitdrukkelijk aan dat alle verzoekers die in het kader van de Dublinverordening aan Bulgarije worden overgedragen, worden ondergebracht in het opvangcentrum in Sofia (factsheet, blz. 1). Er wordt door de Bulgaarse autoriteiten geen melding gemaakt van capaciteitsproblemen. We merken op dat eind 2022 in het opvangcentrum van Sofia, waar verzoekers na overdracht naartoe worden gebracht, slechts 1047 van de 2060 opvangplaatsen bezet waren (AIDA-rapport, blz. 75), en de bezetting derhalve ver onder de maximumcapaciteit van het opvangcentrum lag. In het AIDA-rapport wordt gesteld dat overbevolking in de opvangcentra kon worden vermeden doordat veel Afghanen, die de tweede grootste groep verzoekers vormen, niet in Bulgarije blijven, maar doorreizen (AIDA-rapport, blz. 14)."

Verzoeker gaat helemaal niet in op deze afwegingen en dus toont hij niet aan dat ze strijdig zijn met artikel 3 EVRM, onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk zijn. Verzoeker zal bij een overdracht aan Bulgarije niet terechtkomen aan de buitengrenzen van dit land waar zich inderdaad discutabele pushbacks voordoen.

Dat pushbacks aan de grens op zich de overdracht van een verzoeker om internationale bescherming naar deze lidstaat niet in de weg staan, blijkt ten andere uit het arrest van het Hof van Justitie van 29 februari 2024 in de zaak C-392/22, waarin het Hof tot de volgende conclusie kwam:

"Het feit dat de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van een derdelander overgaat tot pushbacks en bewaring aan zijn grensposten van derdelanders die een dergelijk verzoek aan zijn grens wensen in te dienen, op zich niet in de weg staat aan de overdracht van die derdelander aan die lidstaat. De overdracht van die derdelander aan die lidstaat is evenwel uitgesloten indien er ernstige, op feiten berustende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij of na de overdracht een reëel risico zou lopen om aan dergelijke praktijken te worden onderworpen en hij door deze praktijken – naargelang van de omstandigheden die moeten worden beoordeeld door de bevoegde autoriteiten en door de rechter bij wie eventueel beroep tegen het overdrachtsbesluit is ingesteld – zou kunnen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële ontberingen die zo ernstig is dat deze kan worden gelijkgesteld met een door artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie verboden onmenselijke of vernederende behandeling"

De door het Hof van Justitie opgeworpen omstandigheden die een overdracht wel in de weg staan blijken in casu niet en worden door verzoeker ook niet aangetoond. Verzoeker zal bij terugkeer worden "ondergebracht in het opvangcentrum in Sofia". Het volstaat te dezen niet dat verzoeker zijn "twijfels heeft over opvang" of poneert dat hij aldaar op straat zal belanden.

Verzoeker citeert voorts uit het AIDA-rapport van 2022 over Bulgarije waarin staat dat de wetgeving de SAR toelaat om verzoekers om internationale bescherming vast te houden tijdens de asielprocedure in gesloten centra maar dat de SAR sedert 2015 in de praktijk ook begon om ze vast te houden in "MOI immigration detention centres".

De SAR is het Bulgaarse Agentschap voor Vluchtelingen. In de bestreden akte kan worden gelezen:

“Als er een lopende procedure om internationale bescherming is of de procedure werd stopgezet omdat de persoon was verdwenen, wordt de betrokkene overgebracht naar een SAR-opvangcentrum. Als er na een onderzoek ten gronde reeds een definitieve beslissing werd genomen, kan de betrokkene na overdracht naar een detentiefaciliteit worden overgebracht. Personen in deze situatie worden dan als illegale migranten beschouwd (AIDA-rapport, blz. 46, 71). Als de procedure om internationale bescherming van een persoon werd stopgezet omdat hij was verdwenen, en deze persoon later wordt overgedragen aan Bulgarije in het kader van de Dublinprocedure, moet de procedure worden heropend, tenzij er nog geen beslissing ten gronde in absentia werd genomen (AIDA-rapport, blz. 45, 71). Personen die aan Bulgarije worden overgedragen en van wie de procedure kan worden heropend, worden doorgaans ondergebracht in opvangcentra op hun verzoek en afhankelijk van de bezettingsgraad van de centra (AIDA-rapport, blz. 71)”.

Het is niet zo dat verzoeker als Dublinterugkeerder per definitie direct in een detentiefaciliteit terechtkomt. Hij komt zoals hogerop geduid werd in de bestreden beslissing, als Dublin-terugkeerder sowieso eerst in een SAR-opvangcentrum in Sofia terecht. Het is voorts op zich niet strijdig met artikel 3 EVRM dat een afgewezen asielzoeker met een definitieve negatieve beslissing beschouwd wordt als een illegale migrant en in een detentiefaciliteit terechtkomt, minstens laat verzoeker na dit concreet uiteen te zetten.

Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift voorts een hyperlink naar een AIDA/ECRE *“Country Report: Differential treatment of specific nationalities in the procedure Last updated: 21/04/24”* dat stelt dat bepaalde verzoekers om internationale bescherming, zoals zij die afkomstig zijn van Afghanistan, op een discriminatoire wijze behandeld worden en dat hun erkenningsgraad extreem laag is, wat een administratieve rechtbank in Freiburg er onder meer toe aanzette transferten van Afghaanse onderdanen naar Bulgarije op te schorten.

Verzoeker citeert echter maar deels informatie uit dit rapport aangezien in de aanhef van het rapport ook kan gelezen worden: *“In the past, Turkish and Afghan nationals were subjected to unfair and discriminatory treatment with very low recognition rates with their applications overwhelmingly determined in accelerated procedure. In 2022 however, their situation improved, especially concerning Afghan applicants”*. en meer specifiek onder het kopje “Afghanistan”: *“ In 2022 for the first time in a decade the Afghan applicants were treated non-discriminatory with 49% overall recognition rate (14% refugee recognition rate and 35% subsidiary protection rate) and 51% rate of rejection. Out of all 69 Afghan cases decided on their substance just 20% were dealt in accelerated procedure as manifestly unfounded, while in 2021 these were 86% of the decided cases, and 95% in 2020. Afghan applicants enjoyed a 49% overall recognition (14% refugee status and 35% subsidiary protection), with 51% rejection. The majority of them (95%), however, continued to abscond before receiving a first instance decision (...)”*.

Het is dan ook niet fout dat in de bestreden akte kan gelezen worden:

“In het rapport wordt gesteld dat de erkenningsgraad voor deze groep verzoekers stijgt (AIDA-rapport, blz. 66).... Ondanks een hogere beschermingsgraad voor Afghaanse verzoekers in 2022 (49%) bleef de overgrote meerderheid van hen (95%) Bulgarije verlaten (AIDA-rapport, blz. 66).”

Er worden dus meer Afghanen erkend. Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden dat hij bij terugkeer naar Bulgarije weinig kans maakt om internationale bescherming te krijgen. Om een internationale beschermingsstatus te krijgen in Bulgarije, moet verzoeker daar de uitkomst van de asielpprocedure wel afwachten in plaats van zoals vele Afghanen, Bulgarije te verlaten. Alleszins, zelfs als er een lage erkenningsgraad zou zijn voor Afghaanse onderdanen toont dit op zich niet aan dat een overdracht strijdig is met artikel 3 EVRM.

Waar verzoeker verwijst naar een weblink dat leidt naar *“Amnesty International Report 2022/23; The State of the World's Human Rights; Bulgaria 2022”*, dat gewag maakt van bedreigingen en intimidatie van journalisten die rapporteerden over pushbacks aan de buitengrenzen, is dit zeker een zeer spijtige zaak maar verzoeker is geen journalist evenmin als een Roma of een gehandicapt persoon die het slachtoffer zouden zijn van intimidatie waarop voormeld rapport ook wijst. Uit het rapport blijkt trouwens dat rechtbanken in Bulgarije rechtsbescherming bieden voor de betrokkenen.

De Raad neemt akte van verzoekers opwerping dat hij zich nooit in zijn leven in een land kan vestigen *“waarin hij als een dier behandeld is”*. Verzoeker maakt gewag van een onheuse behandeling door de Bulgaarse autoriteiten die zijn neus zouden gebroken hebben, wat aanleiding gegeven heeft tot *“een*

onherstelbare trauma". Er wordt echter geen enkel begin van bewijs neergelegd van dit alles. Verzoeker voegt geen medisch attest toe waaruit zou blijken dat zijn neus onlangs gebroken werd of dat hij zou lijden aan een trauma. Verzoeker brengt ook niets in tegen de volgende overwegingen in de bestreden akte: *"Er zijn tot op heden geen medische documenten of andere objectieve elementen aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van de betrokkene een overdracht aan Bulgarije zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest"*.

Verzoeker kan niet dienstig opwerpen dat verweerder geen rekening heeft gehouden met de aanwezigheid van verzoekers broer in België. In de bestreden akte kan immers gelezen worden:

"De betrokkene stelt een verzoek om internationale bescherming in België ingediend te hebben omdat zijn broers zich in België bevinden. Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke Lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere Lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Bulgarije verantwoordelijk werd voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene en dat Bulgarije België niet vroeg het verzoek van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We benadrukken hierbij dat de tussen betrokkene en zijn broers bestaande familierelatie niet onder de bepalingen valt van bovenstaande artikels, cfr. "kind, broer, zus of ouder". Het kan uiteraard aangenomen worden dat een integratie bevorderd kan worden door het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België te behandelen, toch weegt dit element niet zwaar genoeg om een afdoende afhankelijkheidsband aan te nemen of om desbetreffend over te gaan op een toepassing van artikel 16(1) van Verordening 604/2013".

Verzoeker gaat totaal niet in op deze afwegingen en toont dan ook niet aan dat ze onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn. Verzoeker toont zulks ook niet aan door te verwijzen naar een verklaring van een broer die gevoegd werd bij het verzoekschrift. Deze broer verblijft hier en heeft de Belgische nationaliteit. In dit stuk verzoekt deze kort om verzoekers asielaanvraag in België te behandelen. Hij stelt hierin ook dat verzoeker zwaar mishandeld werd door de politie in Bulgarije en dat hij *"ons nodig heeft om te herstellen van deze trauma"*. Zoals gezegd ligt geen enkel bewijs voor van de mishandelingen in Bulgarije noch van een trauma. De korte blote verklaring van verzoekers broer toont geen band van afhankelijkheid aan tussen hem en verzoeker. Het gegeven dat bij de registratie van verzoekers VIB op 29 januari 2024 onder punt VI van het betrokken formulier werd aangegeven wat verzoeker verklaard heeft met name "medische problemen" - verzoeker signaleerde een pijn aan de linkervoet bij zijn Dublin-interview een dag later bij de Dienst Vreemdelingenzaken - maakt niet dat verzoeker ondanks wat gelezen kan worden in de bestreden akte, een kwetsbaar medisch profiel heeft dat zich verzet tegen een overdracht of een afhankelijkheidsband aantoont t.o.z. van zijn broer. De Raad merkt nog op dat zich in het administratief dossier een document bevindt, opgesteld door een dokter in de geneeskunde op 29 februari 2024 waarin deze verklaart dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte die in een inbreuk op artikel 3 EVRM inhoudt. Het blijkt ook niet dat verzoeker behandeld werd door een psychiater of psycholoog in het gesloten centrum. Verzoeker houdt zulks ook niet voor in het verzoekschrift.

De Raad concludeert dat verzoeker theoretische overwegingen uit in zijn verzoekschrift, citeert uit diverse rapporten, beweringen uit over mishandeling en verwijst naar een korte verklaring van zijn broer. Op geen enkel ogenblik echter gaat hij dieper in op de uitgebreide overwegingen die kunnen gelezen worden in de bestreden akte in het licht van artikel 3 EVRM/artikel 4 Handvest en die gebaseerd zijn op het in 2023 geactualiseerde AIDA-rapport over de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Bulgarije alsook op een factsheet *"Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Bulgaria"* die door de Bulgaarse autoriteiten op 20 april 2023 werd opgesteld en die eind april

2023 op de website van de EUAA werd gepubliceerd. Evenmin gaat verzoeker in op de overwegingen die verweerder in de bestreden akte besteedt aan de familieband met zijn broer. Verzoeker legt ook geen enkel begin van bewijs voor van een gebroken neus noch van een opgelopen trauma.

Het enig middel is derhalve voor zover ontvankelijk ongegrond en derhalve niet ernstig.

2.4. De vaststelling dat niet voldaan werd aan de voorwaarde van een ernstig middel volstaat om de huidige vordering te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend vierentwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. EKKA